

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 21 października 2010 r. w sprawie T-439/08 Agapiou Joséphidès przeciwko Komisji i EACEA, wniesione w dniu 28 grudnia 2010 r. przez Kalliope Agapiou Joséphidès

(Sprawa C-626/10 P)

(2011/C 103/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Kalliope Agapiou Joséphidès (przedstawiciele: adwokaci C. Joséphidès i H. Joséphidès)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności wyroku Sądu z dnia 21 października 2010 r. w sprawie T-439/08;
- stwierdzenie nieważności decyzji Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) z dnia 1 sierpnia 2008 r., którą w części odmówiono wnoszącej odwołanie dostępu do określonych dokumentów akt nr 07/0122, dotyczących utworzenia ośrodka doskonalenia im. Jeana Monneta na Uniwersytecie Cypryjskim;
- stwierdzenie nieważności indywidualnej decyzji Komisji C(2007) 3749 z dnia 8 sierpnia 2008 r., dotyczącej przyznania pomocy w ramach programu kształcenia ustawicznego, będącego częścią programu Jean Monnet;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w uzasadnieniu odwołania podnosi liczne zarzuty.

Kalliope Agapiou Joséphidès powołuje się na naruszenie przez Sąd prawa dostępu do dokumentów, które jej dotyczą, będącego jej prawem osobistym o zasięgu ogólnym, zasady przejrzystości przewidzianej w art. 1 akapit drugi i w art. 6 TUE, art. 255 WE oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 8, art. 41 ust. 2 lit. b), art. 42 i art. 52 ust. 6). Sąd dopuścił się naruszenia przepisów proceduralnych, pomijając odwołania do Karty praw podstawowych poczynione przez wnoszącą odwołanie na rozprawie i pomijając uwagi rzecznika praw obywatelskich Republiki Cypryjskiej z dnia 3 czerwca 2009 r. w sprawie odmowy udzielenia Uniwersytetowi Cypryjskiemu dostępu do dokumentów dotyczących sporu będących w posiadaniu drugiej strony postępowania.

Wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd prawa polegające na tym, iż uznał po pierwsze, że Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

(EACEA) miała uprawnienia do rozpatrywania wniosku potwierdzającego o udzielenie dostępu do dokumentów, a po drugie na tym, iż oddalił zarzut niezgodności z prawem decyzji zarządu EACEA podniesiony przez wnoszącą odwołanie.

Poza tym podnosi ona zarzut naruszenie wielu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾, których Sąd dokonał nadmiernie zawężającej wykładni, naruszając tym samym zasady ustanowione w orzecznictwie.

Skarżąca powołuje się również na zarzut dotyczący naruszenia zasady lojalności, spójności i dobrej administracji oraz obowiązku uzasadniania aktów.

Wreszcie, twierdzi ona, iż Sąd naruszył prawo nie orzekając nieważności decyzji Komisji C(2007) 3749 z dnia 8 sierpnia 2008.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, p. 43).

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-627/10)

(2011/C 103/23)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

- Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że w odniesieniu do wdrożenia pierwszego pakietu kolejowego Republika Słowenii nie spełnia wymogów ustanowionych w art. 6 ust. 3 i w załączniku II dyrektywy 91/440/EWG⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym oraz w 14 ust 2 dyrektywy 2001/14/WE⁽²⁾, w art. 6 ust. 2-5, art. 7 ust. 3, art.8 ust. 1 i w art. 11 a także w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Według Komisji Republika Słowenii nie spełnia wymogów ustanowionych w art. 6 ust. 3 i w załączniku II dyrektywy 91/440/EWG w brzmieniu zmienionym oraz w 14 ust 2 dyrektywy 2001/14/WE ze względu na okoliczność, iż zarządca infrastruktury wykonujący przewozy kolejowe kieruje ruchem pociągów uczestnicząc w konsekwencji w procesie decyzyjnym dotyczącym alokacji tras pociągów lub alokacji zdolności przepustowej infrastruktury.

Zdaniem Komisji Republika Słowenii uchybiła ponadto obowiązkom nałożonym na nią w art. 6 ust. 2 i 5 dyrektywy 2001/14/WE, ponieważ nie stworzyła mechanizmu zachęt w celu zmniejszenia kosztów zapewniania infrastruktury i wielkości opłat za dostęp.

Komisja twierdzi następnie, że Republika Słowenii nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE ze względu na okoliczność, iż to państwo członkowskie nie przewidziało metody obliczania odpowiedniej, by zapewnić iż opłaty za minimalny pakiet dostępu do infrastruktury i dostęp do torów w celu obsługi urządzeń były takie same jak koszt, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami.

Co więcej według Komisji Republika Słowenii naruszyła obowiązki ciążące na niej na mocy art. 11 dyrektywy 2001/14/WE ponieważ nie wprowadziła planu poprawy osiągniętych wyników zachęcającego przedsięwzięcia kolejowe i zarządcę infrastruktury do minimalizowania zakłóceń i poprawy osiągniętych wyników sieci kolejowej.

Oprócz tego Republika Słowenii naruszyła obowiązki spoczywające na niej zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE, ponieważ jej przepisy nie nakładają obowiązku kontrolowania czy szczególny segment rynku pozwala na dokonywanie podwyżek w celu uzyskania pełnego odzysku kosztów poniesionych przez zarządcę infrastruktury.

Wreszcie według Komisji Republika Słowenii dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 30 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE ze względu na okoliczność, iż nie powołała organu kontrolnego niezależnego w podejmowaniu decyzji od zarządcy infrastruktury lub wnioskodawcy.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25.)

(²) Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 6 stycznia 2011 r. — Postępowanie karne przeciwko Titusowi Alexandrowi Jochenowi Donnerowi

(Sprawa C-5/11)

(2011/C 103/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Titus Alexander Jochen Donner

Przy udziale:

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Pytania prejudycjalne

Czy art. 34 TFUE i 36 TFUE regulujące swobodny przepływ towarów należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie, by pomocnictwo do niedozwolonego rozpowszechniania utworów chronionych prawami autorskimi podlegało karze w wyniku zastosowania krajowych przepisów karnych, jeżeli w przypadku transgranicznej sprzedaży utworu chronionego prawami autorskimi w Niemczech, jednocześnie:

- utwór ten zostaje przywieziony do Niemiec z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej i rzeczywiste władztwo nad nim zostaje przeniesione w Niemczech,
- przeniesienie własności następuje jednak w tym innym państwie członkowskim, w którym utwór nie podlegał ochronie prawa autorskiego lub ochrona ta nie była wykonalna?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 17 stycznia 2011 r. — Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação, SA przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-25/11)

(2011/C 103/25)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação, SA.

Strona pozwana: Fazenda Pública.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 23 CIVA jest zgodny z art. 17 ust. 2 i 5 i art. 19 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r.?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zgodne z art. 17 ust. 2 i 5 oraz art. 19 ww. dyrektywy jest ustanowienie specjalnej pro raty (części proporcjonalnej) odliczenia od podatku od wartości dodanej poniesionego przez podatników, którzy dokonują tylko czynności podlegające opodatkowaniu, nawet jeżeli następuje to poprzez alokację kosztów w oparciu o istnienie nie podlegających opodatkowaniu subwencji na ten sektor („inputs”) w rozumieniu rzeczonoego art. 23?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).